

Şiir kalbden geçen bir hâdisenin lisan hâlinde tellî edişidir; hissin birden bire lisan oluşu ve lisan hâlinde kalışdır. Düşündüklerimizi vezinle ve lisanla ifâde edişimiz şiir değildir. Bir mısraın şiir olup olmadığı gaayet âşikârdır. *Derûnî ahenk* ile ifâde edilmişse şiir dir. Fakat duyulmaksızın yalnız vezin ve lisan mümâresesiyle söylenen söz şiir olmaz.

Şiir bir nağmedir. Lâkin Frenklerin kuğu nağmesi dedikleri çok nâdir ve hâlis bir cevherdir. Bu nağmeyi ifâde etmek için vezin ve lisan ancak ve ancak bir âlettir.

Şiirde nefes ve ses iki unsurdur. Mısraın ayakları yerden kopmazsa yâhut en hafif bir kulağı bir ses gibi doldurmazsa hâlis şiir değildir.

Benim için mısra üzerinde günlerce, haftalarca durmak zarûreti hâsıl olmuştur. Bu tarz uğraş, bana gittikçe şiirin keşfedilmesi güç bir cevher olduğu duygusunu verdi.

Şiir duygusunu lisan hâline getirinceye kadar yoğurmak ve en çok toplu bir madde hâline sokmak, o kadar ki mısra gûyâ hissin ta kendisi imiş gibi kaarie bir vehim vermek... İşte bunu özlüyorum.

(1) **Yahya Kemal**'in, **Fâruk Nafiz**'e Varşova'dan yolladığı bir mektuptaki bu kuvvetli ve çok daha geniş şiir telâkkisi, aynı mektubun kaybolması yüzünden, buraya tam olarak alınamamıştır. Bu parça, mektubun **Süleyman Şevket** tarafından **Güzel Yazılar**'a (İst. 1947, s. 76) alınan küçük bir kısımdır.

## ESKİ EDEBİYAT